

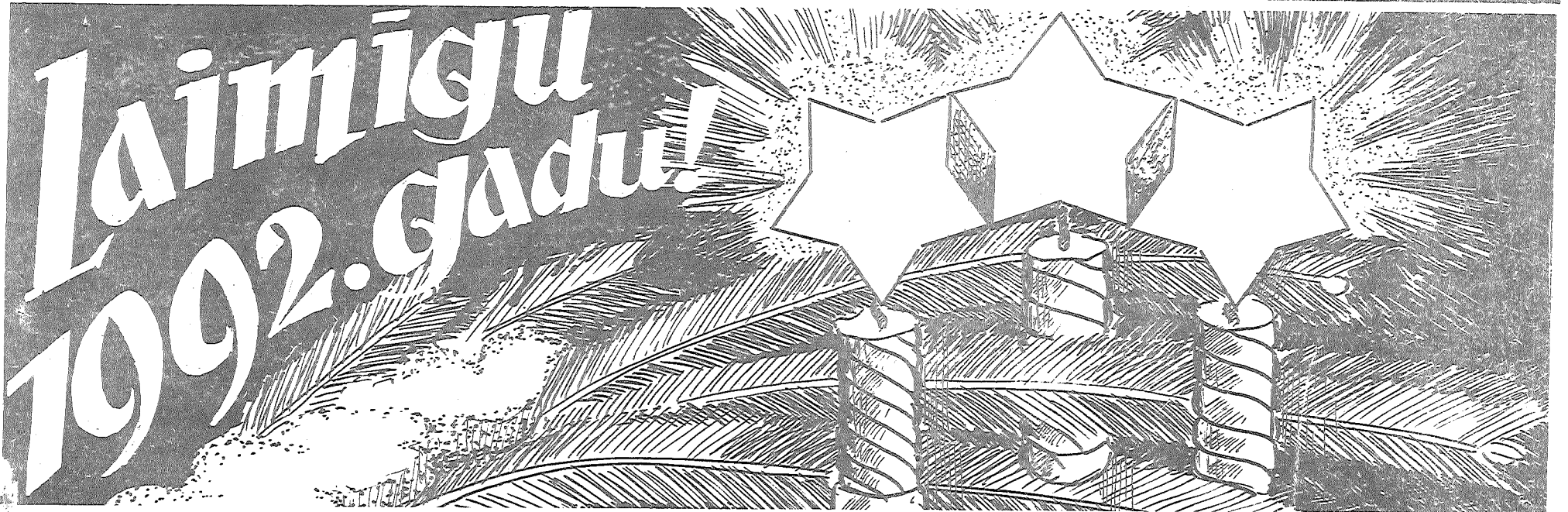
NOVADNIEKS

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr.109 (6268)

29.12.1991.

Mazumtirdzniecības cena 20 kapeikas

Francis Kemps

AIZMĒRSTŌ DZIMTINE

*Pasoki, brōleit, kur syltōka saule,
Kur pučēites skaistōkas zīd.
Kur sirsneibas vairōk, kur meilōki vōrdi,
Kur meitines jaukōki dzīd?
Pasok', kur gordōka maizeite malna,
Kur osorom ryugtuma nav?
Kur skaidrōkas sirdis, kur teirōkas jyutas,
Pasok', es aizmērsu jau?!*

*Voi aizmērsi, brōleit, dzimtines sauli,
Ka eistynai mōtei vysmeilōkais vōrds,
Ka dzimtines dzaltonem teirōkas sirdis,
Jūs pučem vysgordōkais smōrds!
Voi aizmērsi, brōleit, ka dzimtines klēpī
Tev bādas kai jyureņōs grimst,
Ka dzimtines maizeite vīnumār gorda,
Ka sirds tikvīn dzimtinē rimst?*

Draudzīgs kolektīvs

izveidojies kopsaimniecības "Dzintars" Briežu govju lielfermā. Labi tajā iejutušās maiņas slaucējas Sanita Lazdāne, Olga Lazdāne, pamislaucējas Veronika Ušacka, Albīna Znotiņa. A.Znotiņai labākais rezultāts vienpadsmit mēnešos — 2929 kilogrami no katras gotiņas, kāpinājums — 120 kilogrami.

Kā jau kompleksā, kuč vairāk kā 200 slaucamās govīs, darba pietiek sargiem Jāzepam Znotiņam, Lailai Kupčai, vetārstam Valdim Kuršim, fermas brigadierim Ērikam Gavaram un lopbarības pievedējam Jūrim Daģim (atiēls pa labi).

Šogad labākā ir Romānu ferma: vienpadsmit mēnešos vidēji no govīs iegūts pa 3045 kilogramiem piena. Centīga bijusi jaunā slaucēja Līga Vanaga, kuras grupā ir plus 44 kilogrami. Savukārt pensionāre Jevģēnija Jaunromāne izslaukusi no savas grupas Latvijas brūnajām 3126 kilogramus no katras, kas ir labākais rezultāts kopsaimniecībā.

Attēlā (pa kreisi): Romānu fermas kolektīvs: K.Martinovs, V.Lukjanova, K.Kirilovs, L.Vanaga, Alberts un Jevģēnija Jaunromāni.

J.Silicka foto

Jau atkal esam gadu mijas priekšvakarā. Tik ātri pienācis, ka vienu gadu esam kļuvuši vecāki. Tikai jaunībā tam nepievēršam uzmanību, ātrāk gribam kļūt patstāvīgi, pieauguši, tikai tad sākam skaitīt un mūs sāk arī vērtēt pēc nodzīvotā mūža garuma. Sak, tam ir pieredze, tas vēl var vilkt smagu veltumu, bet šim jau sirmi mati un daudz no viņa vēlēties nevar.

Cilvēki vērtē mūs, mēs viņus, dzīve iet un no katra prasa, cik vari dot, kas tev ir pārsvarā — labais vai ļaunais, un atkarībā no tā būs atzinums. Tāpat mēs varam sašķirot arī savas dzīves gadus. Viens bijis labāks, bagātāks, mūs pacēlis augstāk, cits piebremzējis.

Aizejošo nevaram nosaukt par sliktu, lai arī ne visiem izdevies sasniegt iecerēto. Gada sākumā mēs, Latvijas Republikas ļaudis vēl tikai sirdīs sildījām neatkarības cerības, martā balsojām par Latvijas neatkarību. Tā iezīmējās aizvien skaidrāk un, kā parunā saka, tad nelaime palīdzēja — pēc 19.augusta puča viss kļuva skaidrs un Latvija, kopā ar Baltijas māsām, varēja sākt patstāvības ceļu. Mūs šokējusi valdības Ziemassvētku dāvāna — cenu brīvlaišana un pārbagātā pašdarbība šajā ziņā, bet vai ir bijis kas tāds, pie kā cilvēks nebūtu pieradis, kas pastāvējis mūžīgi. Gan jau viss nokārtosies.

Līdzī savai valstij — Latvijai — kopsoli gājusi dzīve mūsu, Preiļu novadā. Lai pametam skatienu atpakaļ. Kā nekad tik daudz pie mums bijis ārzemnieku, un paši arī braukuši uz aizrobežu zemēm, sevišķu interesi izraisīja skolotāju kora viesošanās Francijā. Ar kaimiņzemēm labas attiecības nodibinājuši zemnieki, sākusī rosīties Latvijas Zemnieku Savienība, uz Madelānu pilskalna

bija sarīkoti lauksaimnieku svētki. Kopā ar ticīgajiem atzīmētas baznīcu, priesteru un citu ievērojamu cilvēku jubilejas, par sevi ar dažādiem pasākumiem atgādinājuši LTF. Un kas gan neatceras tradicionālos krāšņos katoļu svētkus Aglonā, kur pēc gariem gadiem atkal notika jaunatnes dziesmu festivāls.

Daudz savilnojošu brīžu, kas turpinās arī tagad, radija zemes reformas pirmā kārtā, kad turpat vai visi rajona ļaudis apzinājās piederību zemniecībai, atcerējās par tēvu un vectēvu īpašumiem, lai no jauna tos celtu godā. Mēs sākām runāt par gāzes vada virzīšanos uz rajona centru un apkaimi, par jauniem veikumiem mūsu muzejos Jasmuižā un Preiļos, turpinājās arheoloģisko ekspedīciju darbs Jersikas valsts centrā, notika daudzi interesanti kultūras pasākumi. Pie Preiļu baznīcas iesvētīta plāksne vietā, kur tiks būvēts piemineklis represētajiem.

Ir ko atcerēties vecā gada vakarā, kad katru no mums nodarbina jautājums: bet kā būs nākamajā? Atbilde daudzējādā ziņā ir pašu rokās. Bet viens ir skaidrs — mums jākļūst labākiem, skaidrākiem, izdarīgākiem, iejūtīgākiem. Esot ieradums, ka Itālijā vecā gada vakarā izmet laukā nevajadzīgās lietas, bet Japānā — dod 100 un 8 (laimīgie skaitļi) solījumus atmetēt tādu vai citu sliktu īpašību — vai mēs nevaram ko aizgūt no viņiem, jo taču esam par to, lai izietu pasaulē. Bet labs paraugs ir arī pašu mājās: šogad tika atjaunoti daudzi krusti ceļmalās un pie mājām — Latgales ainavas neatņemamais vaibsts.

Kad būsim brīvi no nevajadzīgā balasta, dzīve būs vieglāka!

Laimīgu un bagātu Jauno, 1992.gadu!

Ilgī gaidīta pirmā latgaliešu filma ieraudzīja dienas gaismu. Rīgas kinostudijā notika šīs lentes darba skate. Autors - režisors Jānis Streičs uz to bija uzaicinājis kultūras darbiniekus - latgaliešus, dažus kinokritiķus un citus interesentus.

Tā ir vārda pilnā un vispusīgā nozīmē pirmā latgaliešu filma, veidota pēc izcilākā rakstnieka Jāņa Klīdzēja romāna "Cilvēka bērns" motīviem. Režisors mūsu pašu preilietis Jānis Streičs, filmas operators Harijs Kukels, arī latgaliskām saknēm, mākslinieks noformētājs - režekniecis Oswalds Zvejsalnieks, šejienietis ir arī filmas direktora vietnieks Pēteris Keišs, redaktors - varakļonietis Antons Broks. Filmās valoda kolorīti, spilgti un tīri latgaliska.

Gandrīz visi aktieri ir latgalieši -- B.Ružs, A.Livmane, B.Pižics, R.Ancāns, Daugavpils teātra topošie aktieri...

Grūti šo filmu iedomāties bez dzīvā tautas gara, masu skatiem, sadzīves izdarībām, godībām. To fonu un aktīvo dzīvīgumu veido Rēzeknes Tautas teātra aktieri, šīs pilsētas bērnu un jaunatnes jaunrades centra meiteņu vokālais ansamblis, folkloras kopa "Rūta", kā arī daudzi citi latgalieši no Rēzeknes, Ludzas, Viļāņiem.

Rēzeknes apkārtnē kā uzņemšanas vieta un rēzeknieši (te vēl būtu īpaši jāpiemin dzejnieks Antons Kūkojs bagātmiēka Kazača lomā) izteikti dominē filmā.

Taču galveno panākumu nesējs -- vismazākais rēzekniecis - Andris Rudzinskis. Rēzeknes 1.vidusskolas otrās klases skolnieks. Latgales puika. Cilvēka bērns. Galvenās - titullomas tēlotājs. Boņuks.

J.Klīdzēja daļēji autobiogrāfiskajā romānā, kas filmas pamatā, maza zēna Boņa būtībā spilgti prizmejas vai viss latgaliski būtiskais -- etnomen-talitāte, valoda, attiecīgs pret dabu, sievieti, reliģijas iespaids uz pasaules skatījumu, izjūtu un citu momentu. Romānā kā jau literārajā darbā tas lielā mērā izteikts visai pagarus monologos, kas pilnībā pārnesti uz filmu, runātu preti kino specifikai.

Režisors to visu apzinādams, no šiem monologiem izmantojis pašu raksturīgāko, trāpīgāko, bērna (latgaliešu bērna!) psiholoģiju noteicošo.

PIRMIE IESPAIDI Latgaliešu filmas "Cilvēka bērns" skatē

Pārejis izvērsis un izteikts ar dialogu, darbības, mīmikas, mainīgo situāciju palīdzību. Tas paglābj filmu no statiskuma un dara dzīvu, dinamisku, piesaistošu.

Jā, galvenā varoņa lomas tēlotājs Andris ir īsts atradums un reizē filmas panākumu galvenā ķīla. Izmēģinot daudzus šī vecuma zēnus filmas vajadzībai, Jānis Streičs atgriezās pie paša pirmā, ar kuru bija iepazinies. Tas bija Andris Rudzinskis un izrādījās īstais.

Pirmajos kadros sastopoties ar šo sīko, mazliet "stūraino" zēnu ar nesen pārdzīvoto zobu "nomaiņu", rodas pat zināmas šaubas un prestatīga izjūta, atceroties Jāņa Klīdzēja vitālo, dzīvīgo, žiperīgo Boni. Taču ar katru jaunu darbības loku mazais tēlotājs mūs ne tikai pieradina pie sevis, bet arī ieinteresē un beigas uzvaroši "noliec" savā pusē.

Pats galvenais -- tēla organiskums. Kaut arī loma liela un nav no vieglajām, Andris ar savu raksturu un režisora iedziļinātu virzības prasmi panāk ticamību, dabiskumu. Pārvarot vienu vien zemūdens klinči -- gan attiecīgās ar baznīckungu (skriecšanās zirgā, sacensšanās ar automobili braucošo baznīckungu vien ir ko verta!), "iemīļoto" pieaugušo meitu Bibuku, gan sakarā ar veikalā "papemto" nazīti un citām, kā smejies, nevienuzīmīgām situācijām. Gandrīz nekur nerodas iespaidi, ka teksts būtu "iezbūvēts", tas organiski "dzīvo" kopā ar zēna raksturu, darbību un konkrētajiem apstākļiem. Ne mazums humora situāciju top, tēlojot pieaugušo, zinošu vīru, izmantojot

"augstāka" limeņa leksiku. Tieši ar Boņa un viņa mazo "laikabiedru" (Paulīnas lomā labi "dzīvo" skolniece no Viļāņiem - Agnese Stafeca) izdarībām saistīta galvenā filmas sižetiskā un psiholoģiski emocionālā līnija. Tāpēc brīžiem šķiet, ka pieaugušo lomas tam visam tāds epizodisks pielikums vien ir. Taču rūpīgāk iedziļinoties filmas struktūrā, jāatzīst, ka visi viņi ir savās vietās. Tā nav tradicionālā "bērnu filma", kur aiz mazo izdarībām stāv pieaugušo pārgudrība un didaktiskais pirksts. Te visi dzīvo savu patstāvīgu, katra raksturu un Latgalei ziņīgu nosacītību ietekmētu dzīvi. Koloritākie pieaugušo personāži - paša Jāņa Streiča tēlotājs baznīckungs, Romualds Ancāns muzikānts, Antona Kūkoja Kazačs (varbūt gan mazliet pārhiperbolizēts). Salīdzinot ar Klīdzēja romānu, filmā daudz mazāka vieta ierādīta vectēvam, Tanclavam, varbūt vēl kādam no romāna personāžiem, dažs no tiem vispār te nēfigūri. Taču to negribētos raksturot kā trūkumu. Drīzāk -- kā režisora talanta īpatnību - viņa izteikto kinematogrāfisko domāšanu, smalku mēra izjūtu un spēju atbrīvoties no liekā, visu pakārtojot galvenajam.

Filmā mažoro raksturu nosaka te redzamo Latgales ļaužu sirsnīgums un atvērtība, izdarību humoristisku drastiskās toņkārtas, dabas skaistums, latgaliešu folkloras motīvi, dziesmas un mūzika, kas vijas cauri visai filmai. Taču ne filma kopumā, ne tās sastāvdaļas nevērsas latgaliskā etnogrāfisma demonstrācijā. Tas viss ir tikai dzīves un etnosa būtības sastāvdaļa.

***

Pēc filmas skates izvērtas pārrunas un dažādi pārspriedumi. Nešauboties, ka filma Latgalē gūs atsaucību un izpratni, radās jautājums: ka to izprātis citu tautu pārstāvji, zūd latgaliešu runas koloritajam tējumam. Protams, katrs šāds darbs tulkojumā zināmā mērā zaudē. Taču, jādama, ka spilgtais vizuālais materials, personāžu darbība, reizināta ar teksta ietvertā saturs jēgu spēš filmas vērtības nodot arī citautu skatītājiem.

Pēteris Zeile

REZONANSE

TĀDS IR VIŅU DARBA STILS

Par Līvānu eksperimentālo māju būves kombinātu esmu sarakstījis papīru kalnus, tamdēļ I.Koroļovas raksts "Novadnieka" šā gada 14.novembra numurā "Jūs esat parādā, kungii!" par to, kā te tikuši apbēdināti Slavutičas celtnieki, manī nekādu izbrīnu nerādīja. Tas te ir normāli, pierasti, jo tāds jau ir šī kombināta vadības stils. Tādas kategorijas, kā sirdsapziņa un kauna jūtas uz šiem cilvēkiem nav attiecināmas.

Māju būves kombināta darbinieki savā laikā atbalstīja jaunās valdības iniciatīvu panākt neatkarību no tresta un no likās, ka ledus ir sakustējies, ka reformu ceļā uzņēmums beidzot tomēr izklūs no sturpeļa. Tomēr arī jaunā vadība neko jaunu nespēja izdomāt, kā tikai šķiesties ar varavīksņainiem solījumiem pirmsvēlēšanu kampaņas dienās un turpināja virzīties pa iebraukto ceļu: jaunās birokrātiskās struktūras aizpildīja ar vietniekiem un palīgiem, reizē ar "sevišķi uzticamiem" rūpnīcas "barotavai". Pašlaik "Pentagona" septītajā stāvā jau trūkst telpu un, laikam jau, drīz viņus sāks sēdināt ventilēšanas kamerās.

Tad nu iznāk, ka ticis valā no "spaidiem", kombināts joprojām palicis to žņaugos, kur "attīstīta" mundieru cienišana, pielīšana, labuma sadalīšana "pēc degumiem", kur neviens un ne par ko neatbild. Varat būt pārliecināti - šīs personas savas vietas pie barotavas tik vienkārti vis neatdos, viņi lieliski prot pielāgoties pastāvīgi mainīgajiem apstākļiem. Arī ar demokrātiju viņiem pil-

nīga saskaņa.

Pārsteidzoši, tomēr tas ir fakts: māju būves kombinātā balsošanas turpinās no Bosserta laikiem, tikai rezultātu nav nekādu, līdz pat šim brīdim tiek risinātas "stagnācijas" problēmas. Tajā pašā laikā, neskatoties uz tautas uzticību, pašlaik augsti situātie ierēdņi, kas aizgājuši prom no kombināta, caur fiktīvam organizācijām var pievākt dienesta "Volgu". Dienesta stāvokļa ļaunprātīgas izmantošanas galvenie iemesli ir tur, ka darba kolektīvs atstādināts no uzņēmuma pārvaldīšanas un nevar arī pats sevi aizstāvēt. Tādēļ nelietības paliek nesamērīgas.

Ļaudis nespēj vai arī nevēlas saprast vienkāršu lietu: ja šodien tu norobežojies no Černobilas likvidētāju problēmām vai arī esi atmetis ar roku Slavutičas iedzīvotājiem, rīt jau pats vari nonākt viņu vietā -- arī tevi piekrāps. Kas tad aizstāvēs? Prokuratūra? Materiālo labumu sadale uz to neattiecas. Kas, kā pieņemts uzskatīt, ir "strādnieku kolektīva" kompetencē. Arod biedrība? Bet tā jau kā bijusi, tā arī palikusī par "komunisma skolu". Tad nu iznāk, ka sliēcīgu glābšana ir pašu sliēcīgu rokās.

Izeja, cienījamie černobilieši, manuprāt ir tikai viena: neapgrūtiniet nevienu ar sūdzībām, negaidiet labo tonkuliti no centra! Pastāviet par savām tiesībām uz vietas. Pieprasiet, stāviet stingri, cini ties pret birokrātiem. Bet neprasiet - nav devīgo.

A.GRIGORJEVS
Līvāni

LATGALĪŠU BĪDREIBAS. KAI BYUT?

Kod 1988.godā latgalīši pēc vairoku godu desmitu pispīdu klusēšanas, otkol sasārūšējos uz jaunu gorēgu apsaviņoņonus un sovas kultūras bidreibas dybnoņonu, lykōs, nu beidzūt sytuse tei rubežstunde, pēc kuras šei daudz žnurdeitō latvišu tautas daļēna nu atliks placus, izataisnoņis un seš sovu eistynū atdzimōnu.

Taču, lai pat Reigas Televizejas centrā nutyka dybnoņonas kongress, un beja izveidōta vasala bidreiba savineiba ar cinejamū kinorežisoru Jōni Streiču priķšgolā, byuteiba niks vin izgōja. Tisa, šis tys gon tykā un teik dareits Rēzeknē. Daugovpili, Varakļonūs, vinā ūtrā mistenā, skūlā, tūmār vsybižōk izarōdis, ka daudzi pat jau aizmērsuši, ka beja rakstējuši isnāgumus, kū sprīduši un sevī lūlojuši. Isakļauņūtis šimā kusteibā. Pavysam bez spora šudīn ir myusu tautiši. Varbyut tryukst eistu darba kordinatoru, varbyut pēc pyrmajim sasajimōņōnōs vīlņim isustōjusēs apāteja? Deļ ko ta censtis! Voi nav gona labi taipat - sovu mozdōrēnā, pi televizora, voi vī ķōrši imalkojūt pa skōrniceņam! - Vasoku, ka slikti. Pošomuleibas tymā vsyā pi eik. Bet tai taču var apsataukot na tik m sa, arī g... A cylvākam ar taidu goru d nēzāl ni eistas ikšējos naatkareibas lū jutas, ni tautiskōs apziņas vajag. Ka tik ka... na dineņa nūdzeivōta!

ā, kaidis drausmeigs reliktis nu vreineigajim socialismā ikarojumim" uzagulis pōri myusim!

Tōpēc, ja na cytaidōk sevi varom uzkužynōt, tod vysmoz isaskateisimēs vāsturē. Kaut kas leidzeigs, tikai primitivōku vārdā Latgolā rysynōjās ap padejō

godusmitēna meju. Nu vinas puses - vysbrutālōkō rusifikāceja, nu ūtras - pošu nanūteikteiba un naziņa... Taitod, jōcēl tik rūkas augšā! Kū pret ķēneņu padareisi?

Bet... Tiši tod, kaut na lela, tūmār rodōs apjēmeigu veiru kūpa, kas na tikai apjēdza sovu pūstā idzeitū brōļu bezcereigū nōkūtni, bet arī sōka apjēmeigi meklēt nu to vysa izeju caur apsaviņoņonus aktivā kultūrīzgleitōjušā kusteibā, kas mūdynōtu gon sovu tautiski latgaliskū lapnumu, gon pošapziņu. Sōkuma šim nu Vitebskas gubernas latvišu golu nōkušajim nādauzdajim gorēidzņukim un tūreizejim studentim vyspadeiveigōki atmūdai izarōdeja ti tautiši, kas beja duvusis peļnā uz imperejas gotvuspilsātas fabrikom un celtnem. Tōdeļ, kai Francis Kempis, kuram šugod ap Zimassvatkim palykty 115 godi kūpš dzimōnos, tai cyti jo dūmubidri beju jo biži cimeņi šūs latgalīšu apsamesōnas vītōs, stōstēja un skaidroja jim sovas tautas vēsturi, aicynōja uz izagleitōsonūs un radušu dorboņonus. Bet, kod policejai tys sōka liktis aizdūmeigi, naatlyka cyta, kai dybnoņōt legalu latgalīšu apvīneibuy voi bidreibu.

Latgalīšu?

Taidas tauteibas cara iredņi naatzyna. Arī ni Viļakā, ni Rēzeknē, ni Višku pamatīdzeivōtōjī sevī tai nasauce. Bet sevi uzskateja par latvišim, voi biži vīņ vīnkōrši par katolim. Vōrdū "latgalīts" īvise pats Kempis nu senejo latvōli cilts nūsaukuma, tōpēc pyrmos bidreibas nūsaukums vareja tikt apstyprynōts tikai kai "Latvišu Muzykalō bidreiba". Jōs reģistra gods 1907. g. organizatori - bazneickungi

Fr.Trasuns, N.Rancāns, K.Skrynda, studenti Fr.Kemps, I.Jurkāns, F.Cyukōrs u.c., atbalsteitōji - muzykas profesors J.Vitols un jo audzēknis E.Melngailis. Fr.Kemps atcerās: "Kod marta mēnesī 1903.godā Jēzus bazneicas školās zālē beja sasaukta bidru dybnoņōtuju sapulce, tod tautas sagōja tik daudz, ka beja gon pylna zāle, gon koridors, gon pogolms. Taču, kod tyka nūteikta bidra mōksa - seši rubļi godā, sajyusma monōmi atsloba..."

Jā, na vsyi tūreiz saprota šaidas bidreibas byuteibu, arī napicīšamus izdavumus, lai jū uzturātu. Tūmār jei tyka nūdybnoņota ar F.Trasunu priķšgolā. Soukort Kempis uzajēmēs kōra un teātra trupas organizēšōnu. Un jau pēc pusgoda nutyka pyrmāis kōra koncerts, pēc deveņim mēnešim arī pyrmō teātra izrōde, tyka ireitas pošim sovas telpas.

"Te likās nabys liki aprōdēt uz tōm apryndom, kas bidreibas dzeivē jēme daleibu," tōlok roksta Kempis. "Ti beja pusizgleitoti latgaļi, vairōk nu tureigim un vacōkajim pilsātas idzeivotōjim. Ji - ti atbalsteitōji, veicynōtōji. Jaunōtne, kas tūreiz beja tryceiga, sova graša vitā bidreibai upurēja dedzeibu un dorbu. Naaprokstama prica beja vacōkū cylvāku sirdis, kod ji ap sevim redzeja studentus, gimnazistus, kas runōja jūs vacajā, pusaizmērstajā volūdā." Tai kai bidreiba ar sovim vokorim un saviseigū vidi ķļiva par eistu latgalīšu centru tōlajā Pēterpili, tod na breinums, ka arī ik vīns ībrūcējs centēs tymā pabyut. Lyuk, kai vīnu nu bidreibas sareikojumim aproksta vālokūis bazneickungs J.Grišāns: "Mes ar krysttāvu arī pi vokora isarodom Latgalīšu

bidreibā. Lela, skaista zāle, tymā jau beja daudz cylvāku. As vērus un breinoņūs, ka Pēterpili tik daudz latgaļu un vsyi isaver kai kungī. Pazeistamas jaunkundzes aicynōja mani deļot. As atsasucejūs, tōpēc, ka namōcēju. Pyrmū reizi taidā sabidreibā as jutūs kai lōchuks nu meža.

Latgalīšu intelligence pulcējōs šymā bidreibā kotru sastdīn un svātdīn uz apsprīdem. Tōs parosti nutyka apakšeja stōvā, bufešu zālē. Pōrejo sabidreiba augšējā zālē deļoja, goja rūtālōs, dzīdōja. Maņ ļūti patyka klauseitīs, kai kungī runōja, debatēja par Latgolas kulturālom un sabidriskom litom. Pa laikam beja dzērdams Trasuna parostais: "Muni kungī, muni kungī!" - tod Nik.Rancāna imilōti un pastōveigi litōti vōrdi: "Raunit, puiši, raunit!", Donats Grišāns biži izklīdzēs: "O, nalobō sākla!"... Tai še latgalīši spride un lēme par Latgolas litom un liktīnim."

Byutu nataisni, ka šaida ispeja pyl vērtēigi un atraiseiti pavadēt sovu breivū laiku beja tikai pīterpilišim. Jo biži kai teātra spalātōji tai koristi reikvoja izbraukumus arī uz Latgolu. Pimāram Ludzā pyrmūreiz šaidis sareikōjums nutyka 1907.godā. Un jōsoka, ka taisni šaidūs vokorus arī izauga Latgolas liktena vēreitōji, kas pošu latgaliti nu paklauseja vysu kungu verga izveidōja par sovu nōkūtni lemt spējeigu sabidreibas lūceklī, leidz 1917.goda vēsturiskajim Latgolas kongresim, leidz Latgolas isakļaušōnai naatkareigajā Latvijas valstī...

Bet šudīn, kod ūtru reizi stōvam vēstures krustceļūs ar skaistu naatkareibas zidu rūkōs? Kai byut?

ONTONS KŪKOJS

BAGĀTĪBA, KO NEVAR ATŅEMT

No Vecgada sliekšņa atskatoties atpakaļ, šis gads ir kā kaleidoskops. Nedod, Dievs, vairs latvijai tautai piedzīvot šo sarkano asiņu krāsu - pagājušā janvāra krāsu, un mūžiem saglabā brīvās Latvijas ģerboņa saules zeltaino un ozolzarū zāļu krāsu, palīdzī ātrāk pārklūt melnajai un pelekajai cenu, inflācijas, partiju ķildu, jaušu sīkumainības, nesaticības, skaudības, plēsionības un ļaunuma krāsai. Atmīnā no šī kaleidoskopa iznirst visdažādākie gada laikā sastaptie cilvēki - interesantas personības, tālredzīgi zemes kopēji, rūpju nomāktas ģimeņu mātes, uzņēmīgi spekulanti... Bet katrs no viņiem ar savu dzīvi tik lielā mērā aizņemts, ka nav atrasts laika, lai ielūktos savos līdzcilvēkos, lai pateiktu kādam paldies, lai padarītu kaut ko glūzi par velti. Tieši tāpēc šodien man gribas nedaudz pastāstīt par vienu tikšanos gada nogalē, par cilvēku, kurš negribēja neko citu, kā pateikt paldies.

Aglonas slidenos un snieginos pakalnos pārvarēdama, un brīdī sagura redakcijas mašina, apstādāmās pie kāda uzkalniņa. Izkāpu ārā, vēl jo vairāk tāpēc, ka uz kalniņa zem glītas nojumes bija redzams krucifikss, kā varēja saprast pēc svaigā koka - nesen uzstādīts.

Te nejauši satikos un iepazīnos ar kādu sievieti - Bronislavu Sprūģi un viņas stāstītais vienkāršos, bet siltos vārdos atklāja daudzus savas puses laudis, un atklāja arī pašas sievietes sirdi un dvēseli - prast saskaņot labo savos laudis, savos tuviniekos, savos

kaimiņos, savā mācītājā, skolotājā, kantora ļaudīs.

- Sogad atskatījos uz savas dzīves 50 gadiem, - teica Bronislava Sprūģe. - Tālā pagātnē mana skaistā un bezbēdīgā bērnība zem gādīgo vecāku pajumtes. Agrā jaunībā man nācās viņus zaudēt, es paliku viena ar 11 gadus veco brāli, kurš nesapēma nekādu pabalstu, toreizējā sovhoza priekšniecība pat atņēma zemi, atstājot 15 simtdaļas. Bija ļoti smagi dzīves gadi. Bet bija labi cilvēki Leonora Livdāne, Monika Valaine, Regina Ukina, kuras palīdzēja un balstīja mani un mazo brāli, kā vien spēdams. Staņislavs Madelāns, Pāvels Ruskuls nāca un palīdzēja ar vīrieša padomu un spēku tajos darbos, kur tas bija vajadzīgs. Tā mēs tikām uz ceļa. Bet pēc gadiem vēlreiz sarežģījās mana dzīve. Smagi slimoja mana mazā meitiņa. Un arī toreiz man būtu nācies ļoti grūti to visu panest, ja bērnu izvilkt nebūtu palīdzējusi kaimiņiene Monika Valaine.

Strādāju par slaucēju, kopu teļus. Gadi pagāja smagā darbā. Bet savā piecdesmitajā vasarā gribējās izdarīt ko tādu, kas ilgi paliktu atmīnā. Sarunājām ar savas puses laudim un nolēmām atjaunot krucifiksu. Jūnija sākumā to iesvētīja. Pāri uz kalniņam līdz krusta pakājei bija noklāts tautisks celiņš, viss slīga vienos ziedos. Sanāca daudz jaužu, ieradās katoļu jaunatnes biedrība. Meitenes dziedāja garīgās dziesmas. Ieradās Aglonas bazilikas toreizējais dekāns Pēteris Onckulis un pašreizējais - Andris Aglonietis. Bija vēl

viens prāvests. Ar skaistiem vārdiem P.Onckulis svētīja mūsu krustu, to darīdams tikpat skaisti kā vadīdams citas baznīcas ceremonijas, arī laušanu un citas. Un nosūtīti viņam caur avīzi daudzus sirsniņus sveiciens Jaunajā gadā, labas veselības un možuma vēlējumus, pateicību, ka grūtajos gados viņš prata saglabāt svecitumu sava dievnama un jaužu sirdis un par to, ka kara gados viņš aizveda uz Vanāģiem un saglabāja Dievmātes svētbildi. Ar cieņu un sirsniņu mēs tagad šāpam arī savu jauno dekānu - Andri Aglonietis un, sveicot Jaunajā gadā, novēlam iemantot tikpat lielu jaužu mīlestību.

Pēc krusta iesvētīšanas mēs visi pulcējāmies manās mājās - uz mieļasta galdu par godu gan jaunajam krustam, gan maniem 50 gadiem, gan manas meitas 18 gadiem. Sovhoza administrācija man dāvināja Latvijas karogu. Tā bija skaistākā dāvana manā mūžā... P.Onckulis pārsvētīja šo karogu, manu māju, katoļu biedrība sveica meitu piļngadībā. Spēlēja Greižu ģimenes ansambli "Vālodzīte". Ne ansambli, ne mieļasta saimnieces pensionāres Veronika Daukste, Sofija Madelāne par savu darbu neņēma nekādu samaksu, kaut arī visu ceļdamas un vārdīdams nebija naktis gulējušas.

Nevaru aizmirst šos svētkus arī tāpēc, ka tie kāda cita mūžā bija pēdējie. Ielūdzām meitas pirmo skolotāju Aleksandru Drukaļski, kura sirsniņo palīdzību meitai skolas gados grūti pat novērtēt. Skolotājs ieradās. Būdams smagi slims un nespeicīgs viņš ieradās pie savas audzēknes vi-

ņas goda dienā. Drīz aizbrauca. Pēc dažām dienām saņēmām sēru vēsti: skolotājs bija aizgājis mūžībā...

Mēs klusējām. Viegli puteņoja. Sniegs pamazām apklāja visu. Taciņu, kalniņu, jaunos kociņus. Laiks un gadi tā apklāj sāpes cilvēku sirdis. Apklāj kapus. Apklāj pārestības. Bet labais nepazūd. Arī laukum cauri.

- Cilvēki ir dažādi, - turpināja mana sarunu biedre. - Cilvēki ir labi. Man patīk labi cilvēki. Bet gadās arī citādi. Braucu šovasar ar zirgu, tas trūkās, izmētāja mani un manas mantas. Izkrita arī naudas maks ar pāris simtiem rubļu. Kad pēc laika atpados un braucu atpakaļ, atradu maku ar vizītkarti, bet naudas tajā vairs nebija. Zināja taču cilvēks, vizītkartē bija uzrakstīts, kam tas pieder. Bet nē. Neatdeva. Lai tas paliek uz viņa sirdsapziņas. Bet reiz gadījās braukt kolhoza autobusā. Nezinu kā, bet maks ar 500 rubļiem bija izslidējis no kabatas. Griežos pie autobusa šofera Folgina. Jā, viņš to bija atradis un man atdeva. Paldies viņam.

Darbdienas dzīvo blakām svētku dienām, labie cilvēki - blakus jaunajiem. Tādā ir dzīve. Mēs šķīrāmies. Un atkal likumojot tālāk Aglonas ceļos, es domāju pie sevis: cik labi ir mīcēt redzēt cilvēkus sev blakām un prast viņus novērtēt un pateikties. Tā kā prot šī sieviete.

Būsim redzīgāki Jaunajā gadā! Būsim jutīgākam sirdim! Laba sirds - tā ir pati lielākā bagātība, ko Dievs cilvēkam devis. Un to neviens nevar atņemt.

L.Sila

Roze Failmane

ZIEMASSVĒTKU VECĪTIS SLIMS

Sākums Ziemassvētku numurā.

Klap, klap, klap - vēl labu brīdi no tāluma skanēja pakavu troksnis. Bet Ziemassvētku vecītis saldi gulēja krāsns priekšā.

Kad viņš pamodās, bija glūzi tumšs un viņš no sākuma nevarēja saprast, kur atrodas. Tad viņš uztrūkās kājās un metās pie ziemelbriežu stāļa durvīm. Tas bija tukšs.

Sniņa sniegs lielām pārslām. Ziemassvētku vecītis bija ārkārtīgi uztraukts. Ko nu darīt? Otru kamanu un otra pāra ziemelbriežu viņam nebija un kājām viņš nenonāks uz zemi ātrāk par savu sievu. Tad viņš piezvanīja pa telefonu Sniņa Karalienei. Viņa arvien bija laipna un izpalīdzīga.

- Lūdzu, jūsu karaliskā augstība, -

viņš teica, kad bija savienots, - man ir lielas nepatīkšanas. Mana sieva ir aizbraukusi ar visām Ziemassvētku dāvanām, tāpēc, ka es biju slims. Bet es baidos, ka viņai ceļā nav notikusi kāda nelaime.

- Ak tu žē! - Sniņa Karaliene iesaucās. - Pagaidi drusku, es pateikšu savam Višzinātāju nodaļas vadītājam, lai uzliek savas miljonu zirguspeka bezdrāts - telegrāfa - radio - teleskopa brilles un paskatās, kur viņa ir.

Pēc pāris minūtēm viņa jau bija klāt. - Viņa ir aizķērusies aiz telegrāfa drātiem, ziemelbrieži un kamanas ir sapinušies vienā jucekli. Mans nodaļas vadītājs to skaidri redzējis. Ko tu gribi, lai es tagad daru?

- Vai, vai! - Ziemassvētku vecītis nopūtās. - Ko tad nu citu lai dara, kā

jāpārgriež drāti. Drāšu griežamais ir zem kamanu sēdekļa. Bet viņa jau nezina.

- Vai lai aizsūtu viņai ziņu? - Karaliene prasīja.

- Ja jūsu karaliskā augstība būtu tik laipna... - Ziemassvētku vecītis lūdza.

Tūlīn Sniņa Karaliene aizsūtīja savu ziņnesi, lai pasaka, ka drāšu griežamais ir zem kamanu sēdekļa.

Ziemassvētku vecīša sieva bija ļoti nelaimīga. Brieži rausījās un spārdījās, un viņa pati nevarēja tikt no kamanām ārā. Lielas pārslas krita viņai uz matiem, uz deguna un uz brillēm.

Viena, kā likās, uzmetās uz pašas auss. Viņa pacēla roku, lai to nokratītu.

- Pag, pag, - kāda smalka balstiņa teica. - Tu vis tā ar mani neapejies, es esmu Karalienes ziņnesis.

Mazais, baltais vīriņš uzlaidās uz kamanu slieces un no turienes izskatījās glūzi kā pārsla, tikai bija daudz kustīgāks un grozīgāks. - Drāšu griežamais ir zem kamanu sēdekļa, - viņš teica un tūlīn nozuda. Viņam laikam gribējās tikt uz mājām siltā gultā.

Ar griežamā palīdzību viņa atsvabinājās no drātiem un varēja ceļu turpināt. Laimīgi izdalījusi visas savas dāvanas, viņa sveika pārbrauca mājās. Kā viņu tur Ziemassvētku vecītis sagaidīja, to varat iedomāties. Arī briežiem bija vēl ilgi ko spriest par saviem piedzīvojumiem.

- Vakarnakt laikam bijusi liela vētra, - cilvēki otrā rītā sprieda.

Višzinātāju nodaļas vadītājs to dzirdēja un pastāstīja Sniņa Karalienei. Viņiem par to bija lieli smieklī.

KĀ IZTIEK MAZNO-DROŠINĀTIE RAJONA CILVĒKI?

• Pavisam rajonā ir 1300 vientuļi veci cilvēki, kuriem nav apgādnieku. Viņu aprūpi daļēji veic sociālās nodrošināšanas nodaļa, Žēlsirdības kustība un Sarkanais Krusts, citas sabiedriskas organizācijas, atsaucīgi cilvēki.

• No republikas budžeta maznodrošināto ēdināšanai (pārtikas taloniem) bija iedalīti 18000 rubļu gadā. Talonus saņēma 188 cilvēki, tai skaitā 45 Līvānu, 33 Preiļu pilsētu, pārējie - lauku vientuļnieki. Riebiņu un Stabulnieku pagasti no šādiem taloniem atteicās, iebilstot, ka taloni vajadzīgi vai nu visiem, vai nu nevienam. Diemžēl līdzekļu bija par maz, lai varētu atbalstīt visus.

• Vientuļie vecie cilvēki (bez maksas) var saņemt ārstēšanās ceļazīmes uz sanatorijām.

• No republikas sociālās apdrošināšanas fonda pirms Ziemassvētkiem rajonam bija iedalīti 23 tūkstoši rubļu. Šos līdzekļus vajadzēja izmantot dāvanu un pabalstu sagādei maznodrošinātajiem. Ja šiem dažiem tūkstošiem klāt nāks kāds mazumiņš no vietējiem budžetiem, tad pabalsts vai dāvana, ko saņems maznodrošinātie rajona cilvēki, būs krietni vien iespējams.

• Tie cilvēki, kuriem iztikai maz līdzekļu un kuriem nav apgādnieku, nepieciešamības reizēs ir tiesīgi saņemt vienreizēju pabalstu gadā divu minimālo pensiju apmērā. Sogad visi, kas rakstīja iesniegumus, pabalstu saņēma. Tiesa, ņemot vērā sociālās nodrošināšanas nodaļas iespējas, tikai 25-35 rubļus.

• Savas vecumdienas pensionātos pavada 60 rajona vientuļi veci, kuriem nav, bet atsevišķos gadījumos tomēr arī ir apgādnieki. Trīm pensionāta iemītniekiem (starpību starp pensiju un noteikto uzturinaudu) maksāja bērni.

Pansionāta tantīnas un onkulīši šogad tika aicināti braukt uz Jaungada eglīti Preiļos. Atteicās, jo labprātāk gribēja šādā brīdī pabūt baznīcā.

Sagatavoja
A.IJINA

BARBARI

Māja
ar spožām logu acīm
bērniem pasauli rādīja,
pie viena no tiem

Ķīnas roze stāvēja.

Bet tad,

kādu nakti,
kad tumsa sabiezēja
lipīgi melna,
delna,
savilkta dūrē, sita -
dzirkstošas šķembas
krita...

Rītā bija redzama postaža visa:
kur jaunā roka sītusi,
sastīngusi asins lāse -
palikusi,
pār to

stikla varavīksne
uzplaukusi,

Ķīnas roze,

pušu lauzta,
kā pārmetums kluss
uz grīdas dus.

Mājai izsistas acis,

tām dūru nav,
saplosīta Ķīnas roze -
tai ērkšķu nav.

PIEZĪME: 13.decembrā nakti, kad Latvijā pirmo reizi svinēja Lūciju - gaismas nesēju dienu, neatklāts(i) ļaundaris(i) Jersikas deviņgadīgajai skolai izsita vairākus logus, izdemolēja apakšstāva telpas, saplosīja Ķīnas rozi un aiznesa cilvēka galvaskausa mulužu. Atstāja arī vizītkarti - lielu, dubļainu zābaku pēdas un asiņu traipus uz loga rūtīm.

D.Vanaga

Franča Kempa piemiņai

24.decembrī Latgales sabiedrība plaši atzīmēja viena no spilgtākajiem novada pirmās atmodas darbinieka Franča Kempa 115.dzimšanas dienu. Šis savdabīgais cilvēks bija pirmo latgalešu laikrakstu "Gaisma" un "Daugava" redaktors un izdevējs. Strādāja arī citos izdevumos, savā laikā plaši pazīstams vēsturnieks, dzejnieks, arhitekts, aktieris un arī tālredzīgs politiķis. Nautrēnu un Zvirgzenes ciematos, kā arī rajona centrā Ludzā, Rēzeknes pilsētā viņa atcerei tika rīkoti dažādi pasākumi.

Šis cilvēks (dzimis zemnieka ģimenē Rēzeknes rajona Maskašņu pagasta Sprūžvevas sādžā) dārgs visai Latgalei. Līvānos dzīvo viņa dēls Leopolds, dzimis 1927.gadā.

Lai arī mums zināmā F.Kempa biogrāfijā nav ziņu, ka būtu bijis Preiļu novadā, taču 1943.gadā palīdzēja izveidot izdevniecību Daugavpilī, tajā pašā gadā sagatavoja manuskriptu "Jersikas karaļa valsts". Viņa spalvai pieder grāmata "Latgolas likteņi" (izdeva par saviem līdzekļiem) un daudzi raksti. Par

Lai mirdz ceļā

zvaigznes,

Darbi lai veicas,

Gaišas dienas rit!

**CIENĪJAMIE
LĪVĀNU PILSĒTAS
IEDZĪVOTĀJI!**

No sirds vēlam jums visiem laimīgu, jauku, mierīgu Jauno gadu! Lai būtu veselība, spēks un izturība!

Līvānu pilsētas valde

Lai katrā ģimenē un sētā,

Kur latvju vārdi skan,

Ir galdā rudzu maize

svētā

Un maizei līdzīgs miers un prieks.

Laimīgu un panākumiem bagātu 1992.gadu vēl pagasta iedzīvotājiem Turku pagasta TDP un valde

Apsveicam Preiļu sadzīves pakalpojumu kombināta kolektīvu Jaunajā gadā! Novēlam panākumus darbā, stipru veselību, laimi ģimenē un svētku noskaņojumu.

Administrācija un arodkomiteja

GALVENĀ REDAKTORA V. ANTONS RANCĀNS

Laikraksts iznāk kopš 1950.gada 29.marta, otrdienās un ceturtdienās. Dibinātājs un izdevējs — apgāds "Avīze", Rīgā. K.Barona ielā 2. Reģistrācijas apliecība Nr.0091.

Redakcijas adrese: 228250, Preiļos, Aglonas ielā 1. Tālrunis 22305. Datorsalikums. Iespēsts ražošanas apvienības "LITTA" Daugavpils tipogrāfijā, Valkas ielā 1. Ofsetiespiedums. I.nosacītā iespiedloksne. Mēniens latviešu izdevumam 9219, krievu — 3293. Pasūtījuma indekss 68169.

novadu daudz interesantu ziņu rodam "Daugavas kalendārā", kuru viņš izdeva no 1905. līdz 1914.gadam.

ATTĒLOS:

Latgales aktieru grupa 1907.gadā, F.Kemps stāv otrais no labās malas; F.Kemps ar dzīvesbiedri Konstanci Dauguli.

Jau gadu mija. Ko lai vēl?

Tik daudz vēl skaista notiks,

Bet lai nekad nav gadu žēl,

Kas mūžā nodzīvoti.

Sveicam Arnoldu Gierkeni lielajā jubilejā! Vēlam gan Jaunajā gadā, gan turpmākajos dzīves gados stipru veselību, spēku, izturību, dzīvesprieku un vēl daudz trāpīgu šāvieni!

Vārkavas mednieku kolektīvs

Sveicam visus pagasta iedzīvotājus Jaunajā gadā!

Lai Jūsu mājās valda miers, satiecība, mīlestība, lai visiem stipra veselība. Pelēču pagasta valde

CIENĪJAMIE RAJONA IEDZĪVOTĀJI!

Sakarā ar joprojām ierobežotajām benzīna piegādēm rajonam, kā arī pasažieru plūsmas samazināšanos svētku dienās, tiek atcelti šādi autobusu satiksmes maršruti:

31.DECEMBRĪ

17.10 Preiļi — Aizkalne — Preiļi
18.35 Preiļi — Prikuji — Smelteri — Pieniņi — Preiļi
18.08 Preiļi — Rožupe — Līvāni — Rožupe — Preiļi
17.10 Preiļi — Pelēči — Ardava — Pelēči — Višķi — Arendole — Višķi — Pelēči — Preiļi
17.15 Preiļi — Stabulnieki — Siļukapi — Stabulnieki — Preiļi
18.01 Preiļi — Vārkava I — Upmala — Kalupe — Upmala — Vārkava I — Preiļi
18.10 Preiļi — Šaripovka — Upmala — Dzintars — Rožupe — Līvāni — Rožupe — Dzintars — Upmala — Šaripovka — Preiļi
17.40 Preiļi — Gailiši — Krāce — Gailiši — Preiļi
17.22 Preiļi — Prikuji — Rudzāti — Turki — Rudzāti — Prikuji — Preiļi
17.37 Preiļi — Aglonas st. — Aglona — Ezerukini — Aglona — Grāveri — Aglona — Aglonas st. — Preiļi
15.20 Preiļi — Līvāni — Turki — Gruguļi — Turki — Steķi — Mežancāni — Līvāni

1.JANVĀRĪ

4.35 Preiļi — Līvāni — Turki — Gruguļi — Turki — Steķi — Mežancāni — Līvāni — Preiļi
6.18 Preiļi — Vārkava I — Upmala — Kalupe — Upmala — Vārkava I — Preiļi
6.25 Preiļi — Kategrade — Jaunaglona — Kapiņi — Aglona — Jaunaglona — Kategrade — Preiļi
8.00 Preiļi — Riebiņi — Silajāni — Riebiņi — Preiļi
7.30 Preiļi — Prikuji — Smelteri — Pieniņi — Preiļi
5.05 Preiļi — Stabulnieki — Siļukalns — Kassališi — Rudzāti — Steķi — Rudzāti — Preiļi
8.50 Preiļi — Rožupe — Līvāni — Rožupe — Preiļi
7.00 Preiļi — Šaripovka — Upmala — Arendole — Višķi — Pelēči — Ardava — Pelēči — Preiļi
5.50 Preiļi — Upmala — Dzintars — Rožupe — Vanagi — Upmala — Preiļi
5.55 Preiļi — Aglonas st. — Aglona — Grāveri — Aglona — Ezerukini — Aglona — Aglonas st. — Preiļi
6.49 Preiļi — Gailiši — Krāce — Malta — Krāce — Gailiši — Preiļi

PREIĻU RAJONA UZŅĒMĒJI

tiek aicināti uz sabiedrības dibināšanas sapulci, kura notiks 1992. gada 3. janvārī plkst. 10.00 rajona izpildkomitejas zālē.

Ar līguma un statūtu projektu var iepazīties pie tehniskās sekretāres.Tel. 22238, 22237.

Kopsaimniecības "Latgale"

privatizācijas komisija paziņo, ka kolhoza kopsapulce notiks 1992.gada 17.janvārī plkst.9.00 kolhoza kultūras namā.

Darba kārtībā: kopsaimniecības "Latgale" paju kapitāla daļu aprēķina rezultātu apstiprināšana.

MĀCĪBU UN KURSU KOMBINĀTS

aicina uz A un V kategorijas traktoristu - mašīnistu kursiem, kuri sāksies 1992.gada 6.janvārī.

Tālrunis uzziņām 21450.

LASĪTĀJU IEVĒRĪBAI

Laikraksta "Novadnieks" nākamais numurs iznāks 1991. gada 7. janvārī.

Palika nepateikti vārdi, ko gribēji sacīt, Stāvēt pie likteņa durvīm, Kas negaidīti atdarījās Un sauca aiziet. Skumju brīdī esam kopā ar piederīgajiem, izvadot Vitāliju SERŽANU pēdējā gaitā. Kolhoza "Galēni" valde un arodkomiteja

Viss nepazūd, kad, tēti, kapu kalnā Pār tevi vēsas smilšu saujas krit. Vēl labi siltums, ko tu dzīvē devi, Un kaut kur dziļi sirdī sāpes mit. I.Auziņš Izsakām dziļu līdzjūtību Ilmāram Spūlim, TĒTI gūdot kapu kalniņā. Preiļu SCO kolektīvs

Cik grūti šodien ticēt, Ka nevarēs vairs rīt Tev labu dienu sacīt Un mājās sagaidīt. A.Elksne Izsakām dziļu līdzjūtību Pudānu ģimenei, meitu DAGNIJU traģiski zaudējot. Līvānu 1.vidusskolas skolotāju kolektīvs

Cilvēka mūžs ir tik līdzīgs koklei, Pārtrūka stīgas, un viss paliek kluss. I.Silazars Izsakām līdzjūtību Ilzei Sudnikai sakarā ar VĪRA nāvi. Preiļu trikotāžas fabrikas kolektīvs

Gan sāpju dienas, gan saules rīts, It viss tiek klusi zemē tīts. E.Vēveris Dalām bēdu smagumu ar Annu Spūli, VĪRU smiltājā izvadot. Bijušie darba biedri

Cik grūti šobrīd ticēt, Ka nevarēs vairs rīt Tev labu dienu sacīt Un mājās sagaidīt. Dalām bēdu smagumu ar Anitu un Jāni Lietāuniekiem, VĪRU un BRĀLI Staņislavu pāragri mūža dusā aizvadot. Darba biedri

Pēkšņi bez atbildes palika jautājums... Kāpēc tik kluss viss un acis viz asaras? Sirdi vien sāpes un dvēselē satumsams, Vai tev vairs nebūs ne saules, ne vasaras? Izsakām līdzjūtību Donata SUDNIKA piederīgajiem sakarā ar viņa pēkšņo nāvi. Kopsaimniecības "Gailiši" arodkomiteja

Kam tu nāci, melnā māte, Nodzēst manu saules gaismu? Kam tu ņēmi, zemes māte, Manu mīļu auklējumu? T.dz. Izsakām līdzjūtību Vitālijam Pudānam sakarā ar meitas DAGNIJAS pāragro nāvi. Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta kolektīvs

Sai dzīvē ceļu bijis daudz, Tik ceļa nav uz mājām, Tā sliekšņa nav, kur apsēsties Ar nogurušām kājām. Izsakām dziļu līdzjūtību Ilmāram Spūlim, TĒVU smiltājā izvadot. Preiļu SCO 1.celtniecības iecirkņa kolektīvs

Lūdzam visus rajona iedzīvotājus saglabāt šajā gadā neizmantotos talonus no Nr.26 līdz Nr.60. Tos būs iespējams izmantot 1992. gadā.

Rajona izpildkomitejas plānu komisija

SKAITĻĒŠANAS TEHNIKAS UN INFORMĀCIJAS VALSTS UZŅĒMUMA "IMPULSS" DAUGAVPILS IECIRKNIS

nomaina rakstāmmašīnām krievu valodas šriftu pret latviešu valodas šriftu. Zvanīt pa tālruniem 22640, 24011.

Adrese: Daugavpils, Raiņa ielā 14a.

Un pēkšņi tavā skanošā darzā Kādu ritu ir ienācis klusums — Tik negaidīts un tik spalgs. Skumju brīdī esam kopā ar tevi, Anna, pavadot DĒLU smiltainē. Kolhoza "Vārkava" zoovetdarbinieku kolektīvs

Koks nezina, kad vētrā tas lūzis, Ne cilvēka sirds, kad pukstēt tā stās. Skumju brīdī esam kopā ar Elvīru Spūli, TĒTI smiltājā izvadot. 3.klases audzēkņi un vecāki

Tēva mūžs ir bērnu mūžos pārkalts, Tēva mūžs nu viņos tālāk zied. Skumjās esam kopā ar skolotāju Elvīru Spūli, TĒVU smiltainē izvadot. Pelēču deviņgadīgās skolas skolotāji

Nebūs man vairs tēva stāstu, Gaišo skatu, silto glāstu, Vienmēr iešu, mīļo tēti, Tavā kalnā ziedus sēt. Dalāties bēdās ar Ivaru un viņa māmiņu, izvadot TĒTI un VĪRU kapu kalniņā. Bērnodārza "Pasaciņa" 10.grupas audzinātājas un vecāki

Skrieniet ātri, labie vēji, Sauciet tēti atpakaļ, Vēl vajag viņa roku, Viņa gudra padomiņa. Esam kopā skumju brīdī ar Ilmāru Sudņiku, viņa TĒTI smiltājā izvadot.

1.b klases skolēni un skolotājas

Kam, vējņ, tu nolauzi Diženo ozoliņu, Kam, zemīte, tu papēmi Manu baltu bāleliņu? Izsakām dziļu līdzjūtību Jānim Sudņikam sakarā ar BRĀĻA traģisko nāvi. Dienesta biedri